

[Arbejdsministeren.]

nale, der med dette store tal er tænkt på. Det er først og fremmest en udvidelse af antallet af personer inden for undervisningssektor, syge- og sundhedssektor, forsorgssektor osv. Det er altså ikke administrationsens opsvulmen, der er karakteriseret med de 80.000 personer, som antallet af beskæftigede i offentlig tjeneste forventes øget med i de næste 5 år. Men jeg er opmærksom på, at det desuagtet må påkalde interesse, dette store tal, og jeg kan da også oplyse, at jeg, allerede dengang den økonomiske årsoversigt blev publiceret, bad administrationsrådets formand om en drøftelse af, hvilke overvejelser dette store tal må give anledning til.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg vil gerne i anledning af det forslag om motiveret dagsorden, som det ærede medlem hr. Kjeld Olesen fremsatte, henstille til folketinget, at man afviser denne dagsorden. Regeringen er af den opfattelse, at det er lidt fremmede for et godt arbejde, at man midt i et udvalgsarbejde, der er i gang på grundlag af et lovforslag, fremsætter dagsordener, som tilfældet er her i dag.

Regeringen henstiller derfor, at man afviser denne dagsorden, og at det arbejde, der skal gøres vedrørende forsvarsordningen, gøres i det udvalg, der er nedsat til behandling af dette lovforslag.

Grünbaum: Jeg synes ikke rigtig, finansministeren svarede på et meget væsentligt spørgsmål, nemlig: hvad er konsekvenserne for skattepolitikken af den økonomiske situation, som vi nu er i? Jeg spurgte direkte, om finansministeren kunne bekræfte det, han havde svaret os i finansudvalget, at den målsætning, som lå i finanslovsforslaget, forstået på den måde, at man her havde et kasseoverskud af den og den størrelse og et overskud på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet, var den målsætning, regeringen ville fastholde for året som helhed. Jeg spurgte netop i finansudvalget, fordi jeg, ligesom fru Grethe Philip i dag gjorde det heroppefra, pegede på den usikkerhed, der ligger i, at vi jo for indtægtssiden kun har det halve år med i det finanslovsforslag, som vi skal opheje til lov i dag. Vi har udgifterne — ja, det har

vi ikke engang, for også i forbindelse med kildeskatten har man jo allerede annonceret en række ændringer, og derfor er det naturligt at spørge finansministeren. Jeg fik ikke noget direkte svar, jeg fik et indirekte svar; jeg spurgte, om vi kunne vente skatteforhøjelser, og jeg fik at vide, at man ikke kunne lempe, men samtidig sagde ministeren også, at man måtte se, hvordan det udviklede sig, og man måtte se, hvordan behovet var osv., for at kunne afgøre, om man eventuelt skulle stramme senere hen, inden man fastlagde kildeskatteprocenten. Det lyder ikke godt; det er i alt fald ikke helt i overensstemmelse med det, finansministeren sagde i finansudvalget, da vi direkte og meget tydeligt spurgte, hvad ministeren mente. Her blev der sagt udtrykkelig til finansudvalget: den målsætning, der ligger i det finanslovsforslag, kan man regne med for hele året — og det er på det grundlag, vi i dag tager stilling til finanslovsforslaget. Vi kan jo meget vanskeligt tage stilling til finanslovsforslaget, efter at finansministeren i finansudvalget har givet dette tilsagn og så ikke her i dag opretholder det. Jeg synes, at finansministeren skulle prøve på at klare det spørgsmål op.

Ellers vil jeg takke for de oplysninger, finansministeren gav i sine svar på de øvrige spørgsmål. Jeg vil lige sige, at det, jeg sagde om forbrugsbegrænsningen, gik på pengeudpumpningen. Det er givet, at en forbrugsbegrænsning kan medvirke til at begrænse et valutaunderskud, men det er ikke derfor givet, at man altid skal gå forbrugsbegrænsningens vej, når man vil klare et valutaunderskud; det kan også godt være, at man skal se tingene på lidt længere sigt og sige til sig selv: ja, men vi kan ikke rette et valutaunderskud op ved i et enkelt år at gennemføre en voldsom begrænsning i forbruget.

Det er her, vores kritik ligger. Vores kritik går ikke på, at en regering i en situation, hvor der er vanskeligheder med valutabalancen, fører en stram finanspolitik; det har vi selv gjort i visse situationer. Vores kritik går på graden af denne stramhed. Det, vi har stillet spørgsmålstegn ved og stadig væk gør, som jeg også har gjort det i dag, er jo netop, om ikke den politik, man har ført i 1968, blot var dikteret af,